

במדינה

מישטרה

האקרה השתול

הנאשם מען כי יש לו שונאים,

השופט האמין כי המישטרה

ידעה בדיוק את מקום

מחבואו של האקרה,

זיכחה את הנאשם

חאפו שוראפי הוא כימעט אנציקלור פדיה של הפשע היסואי. מעט מאד פרש יות מתגוללות ביסו בלי שיהיה מעורב בהן, בצורה זו או אחרת.

לפני כחצי שנה היה עד במישפטו של מני כהן, מזכירו של ח"כ צ'ארלי ברי טון. מני נאשם ברצח סוחר סמים ערבי ביספו ובפציעתו של עבד טוואשי. הרקע לפרשה היו סיכסוכים סמים. אולם בית-המישפט המחוזי בתל-אביב זיכה על הסף את מני ואת שני חבריו לספל הנאשמים, מאחר שלא היו החוכות.

עוד לפני הפרשה הזו היו לשוראפי הרבה שונאים. לפני כחמש שנים הוא העיד נגד חסן אל-כורדי, שנאשם ברצח. עדותו עזרה להרשיע את אל-כורדי, והלו נשלח למאסר-עולם. זמן קצר אחרי כן נשפט שוראפי עצמו לשנתיים וחצי מא-סר, בעבירות סמים. הוא בילה חלק גדול ממאסרו בתא בודד, מחשש לחייו. אולם גם שמירה מיוחדת זו לא עזרה לו. אני שים רעולייסנים התנפלו עליו בכלא, ודקרו אותו דקירות קשות בחזהו ובי ראשו. הוא נזקק לטיפול רפואי ממושך. אחרי ששוחרר, בתחילת שנת 1977, נזרק רימון לביתו. תכשיטיה של אשתו נשדדו, וריות נורו לעברו ברחוב.

מתחת לאשפה. לא עברו חודשיים מיום שיחרורו, והופיעה אצלו המישטרה. שני הבלשים טענו, כי באו לעשות חיפוש למרות שלא היה בידיהם צו-חיפוש לא התנגד שוראפי להיפך, הוא ואשתו תמם הציעו לשתף פעולה בחיפוש. השוטרים נראו שלווים ובוטחים. הם פישטשו במטה שבה שכב עדיין שוראפי, כשכוס הקפה שהביאה לו אשתו לידו, ועזבו מייד את הדירה ופנו לחפש בחצר, מתחת לאחד מפחי-האשפה.

במדוייק חפרו בידיהם מתחת לפח, ור למרות שוראפי הציע להם טוריה. באדרי בוטו, סירבו. אחרי שניות מעטות גילו שקיק ניילון ובתוכו אקדה.

שוראפי החל צועק: „אמא, מה עשו לי? זה לא שלי!“ ובני-מישפטו פרצו בהיסטריה.

יחד עם הבלשים הופיע גם המודיע ה-מישטרי המפורסם ביותר במדינה, סלור מון משראוי, ואביו, הגרים באותו הבית. במישפט הלה הסניגור, מאיר זוי, את לקוחו לדוכן העדים, וזה סיפר כמה שוני-אים יש לו בעולם התחתון היסואי. הוא טען, כי הוצא עליו בבית-הסוהר פסק-דין מוות, כמו נגד יפת נגרי, וכי כל אחד היה יכול להגיע לחצרו ולהטמין את הד-אקדה מתחת לפתח-הביל. הוא הכחיש בכל תוקף יריעה כלשהי על האקדה. גם אש-תו, תמם. סיפרה שהשער לחצר אינו נעול, הגדר עצמה נמוכה, וכל דיכפין יכול להיכנס.

השניים העידו שאפילו המודיע המפור-סם עצמו, משראוי, נוטר להם טינה, בגלל סיכסוכי-נשים. הופעתו של משראוי, בדי-יך בזמן החיפוש, אומרת דרשני. מי שרף? במיקרה היה משראוי ב-אולם בית-המישפט בעת הדיון, והשופט, דויד וולך, החליט לעשות שימוש בסעיף מיוחד, המתיר לו לעלות עד במפתיע על הדוכן. הוא הזמין את משראוי לתת עדות.

משראוי אכן הודה, כי היה במקום בוד-מן החיפוש. אך לדבריו ראה את הקור-טינה המישטרית ליד פתח הבית, וחושן הבלשי אמר לו, כי משהו קרה. הוא אינו שונא את שוראפי, ואינו חושד, כי שורא-פי הוא אשר שרף את אחיו הצעיר. למי-רות ששוראפי נעצר ונחקר בעניין זה, ואפילו ישב בתקופה ארוכה במעצר, עד שזוכה.

לסיכום טען עורך-הדין, כי ללקוחו ה-חשוד לא נעשתה בדיקה מיוחדת. ה-מאפשרת לקבוע אם נגע במתכת לפני כן. באקדה עצמו לא נעשתה בדיקה של

(המשך בעמוד 80)

לפי דבריהם, אבל רכטמן זה משהו יוצא-דופן. בשיחות שהיו לי איתו הוא ממש שיכנע אותי שהקבלן גיבור דפק אותו על לא עוול בכפו.

כשנודע להנהלה שרכטמן כותב יומן, התחילו להיטפל אליו. כשאבה המישלחת של חברי-כנסת לשכנע את רכטמן לוותר על חברות בכנסת, הוא סיפר לתם את צרותיו. חברי-הכנסת אברהם שריר הודיע להנהלה: „אם תיטפלו אליו, תראו מה שאני אעשה לכם!“ מאז ירדו ממנו.

אפרים עברון, מנכ"ל פאן-לון לשעבר, מסתובב בכלא עם שומר-ראש. ניסו להי-טפל אליו ולסחוט ממנו כספים. והוא העדיף לשלם לאחד האסירים 5000 לירות לחודש, למורת הנחת.

1000 לירות

לתמונה

ר אופן כללי אין כימעט אלימות, ב-מעשיהו, בין האסירים. יותר מדי מפח-דים להפסיד את הפריווילגיה שבעצם ה-י שהייה במקום. גורמים אלימים, המגיעים לכלא ואינם מרסנים את עצמם, מועברים במחירות.

הבעייה העיקרית היא השיעמום. ביגלל השיעמום התחלתי לצייר. יש עוד כמה כישרונות בחעשיהו, ומהם קיבלתי את ההשראה.

בתחלה לא היה לי שום ציוד. נאלצתי להשיג הכל בעצמי. זה עלה לי כסף, אבל זאת היתה הבעייה היחידה. אתה לא צריך לשלם לסוחר בעצמך. די שאשתו מקבלת בבית כמה בן-גוריונים. זה גם הרבה יותר זהיר.

במשך הזמן, התחילה התנהלה להכיר בכישרונותי. כשהייתה באה איתה ביקורת מבחוץ, היו באים אלי ומבקשים שאתן כמה ציורים לתערוכה. אחרי שהלכת הביקורת, שכחו אותי עד שבאה הביקורת הבאה, אבל בכל זאת הרגשתי שינוי ביחס. קראו לי פתאום „מר נדלר“.

כשהורם גאון ביים את ההצגה בכלא, בחרו תמונה שלי להגיש לו כשני על פועלו.

התחלתי לצייר רק בחצי השנה האחרונה של מאסרי. הייתי יושב מהבוקר עד הערב, עושה הפסקות רק בזמני האוכל, ומצייר. כשיצאתי מהכלא היו לי 190 ציורים. הסתובבתי בכמה גלריות, וכבר בראשונה הציעו לי 190 אלף לירות עבור כולם ביחד — אלף לירות לתמונה. תפסתי את עצמי וחשבתי: „זוהר נדלר, למה לך למה? חכה!“ השארתי, בינתיים, את כל הציורים בבית. המטרה שלי זה הכסף. אני לא רוצה שיכתבו עלי, אחרי מותי, שהייתי פעם ואן-גוך. קיבלתי ביקורות די טובות, ואני עדיין שוקל מה לעשות הלאה.

רוב הכסף

עוד בשוק

דבר אחד אני יודע: הישיבה בכלא לא כדאית. טעיתי. זהו. אבל לא קרה עוד כלום. לא רצחתי אף אחד. אני רק בן 39, ויש לי הרבה תוכניות. כתבתי גם כמה ספרים בכלא על משולש-ברמודה, יחסי ישראל-מיצרים, רומן ועוד. אני נמצא עכשיו במשא-ומתן לגבי פירטומם עם מו"ל.

עכשיו אני אסיר ברישיון. אני מתפרנס בתור קבלן-צביעה. אני מתייצב כל חודש במישטרה ומדווח על מעשי. אני יודע שהמישטרה בולשת אחרי. בדקו במכולת ובעוד כמה מקומות את הכסף שאשתי שילמה. אבל את השטרות המווייפים החלפתי בזמני בדולרים. אני לא מפחד להגיד, הדולרים נמצאים איפה שהם נמ-צאים, ולי יש זמן.

מה שהמישטרה תפסה מהכסף המווייף זה כלום. אני חושב שרוב הכסף עוד מסתובב בשוק, ובנק ישראל מוציא מה-י מחזור את מה שמגיע אליו. לא הודיעו לציבור, כי לא רצו לגרום לפאניקה.

חוץ מזה, הממשלה מוציאה מיליארדים של לירות כל חודש לשוק. מה יש אם יסתובבו עוד כמה מיליונים מווייפים? מה האסון?

יומי חיימן

באחת הסעמים מצא מפקד מחנה א' שקית מלאה שניצלים מאחרי המיטבה. קציני-הביטחון, שהגיעו אחרי, רצה לעשות בעיות לעובדי-המיטבה. מי שהציל את המצב היה אשר ידלין. הוא אמר למפקד המחנה: „מאיפה אנחנו צריכים לדעת שלא לקחת את השניצלים בשביל הכלב שלך, וכשכבא קציני-הביטחון זרקת אותם מהר על הריצפה ואמרת לו שזרקו אותם מה-מיטבה?“ אני לא יודע עד כמה דבריו של ידלין שיכנעו, אבל עובדה שירדו מהעניין.

אשר ידלין מתרגם בכלא סיפרות מיק-צועית על פשיעה בארצות-הברית. תמורת זאת הוא זוכה בקצת יחס מועדף מהנהלה. אצל האסירים הוא יצר לעצמו תדמית גרועה ביותר. לדעתי הוא טינופת ממדרגה ראשונה; רעיל, שחצן, חושב שהוא נמצא עוד על הכיסא. בגלל התנהגותו היו לו סיכסוכים רבים עם אסירים. הוא גם קיבל איומים בגלל הלישנות שלו להנהלה. אבל ידלין לא פחד. למי שאיים עליו הוא אמר: „אם יש לך דם, אז תרים יד!“

לפני שהתחיל לתרגם, הוא היה מופקד על ניקיון הדשא. את הג'וב הזה נתנו לו כדי לבזות אותו. האסירים, שרצו להתנקם בידלין, היו ממתנינים עד שהיה מסיים

נדלר ונערה, המטרה שלי בציור זה הכסף

ונכנס להתקלח, ואז היו מרוקנים שוב את פחי-האשפה על הדשא. ידלין חיה עובד שעות נוספות.

שומר ראש

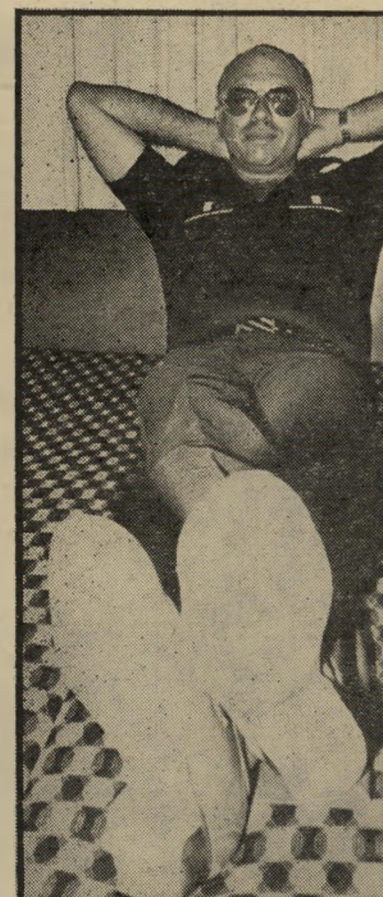
פרטי

ר זסף אפשטיין הוא אחד מאסירי-הצווארון-הלבן האהובים ביותר בכלא. בחור זהב. בשביל כל אחד יש לו מילה טובה, מספר בדיחה במקום, מושיט יד בשעת צרה ומייעץ. כל האנשים בכלא קווו, יחד עימו, שינכו לו שליש מהעונש. הצטערתו לשמוע שהחלטת היתה לבסוף שלילית.

דויד פלד, בעל הקול הערב, קיבל בכלא את התפקיד של קריין ברמקול. הוא מקפיד לכנות את האסירים בשם דיירים. כל בוקר הוא מודיע ברמקול: „בוקר טוב לכל הדיירים. נא לקום וללכת לרחוץ את הפנים.“ זה נשמע אולי מצחיק, אבל נעים לקום בבוקר עם קריין כזה.

שמואל רכטמן טוען כל הזמן שהוא חף-משפט. בכלא, אמנם, כולם חפים-משפט.

(המשך מעמוד 73) מרכז להברחות. אם מגיעה משאית אבטיי חים למיטבה, מיד מתחילים האבטיחים להתעופף מעל לגדר. מגיעה משאית תפוזים — עפים תפוזים. כל המון מגיע תוך שניות למקומות מיבטחים בתאים. כמויות האוכל שנותנים בחדר-האוכל פשוט לא מספיקות. כך שאם אתה לא גונב, אתה נשאר רעב.

נדלר בביתו, הישיבה בכלא לא כדאית

נדלר ומישפחתו, עוד לא קרה כלום